

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

— Πές μου άπόψε, κάτι — τί γλυκειά βραδιά —
Κάτι, νά, σι θρύλο, σάν παραμύθιακι
— Δέ βαρύνεσαι κύττα πώς τὸ φεγγαράκι,
Παιχνιδίζει άπόψε μέσα στὰ κλαδιά.

**

— Όχι, πές μου, ξέρεις πόσον άγαπῶ
Μύθους κ' ιστορίες νά μου λές έμένα.
— Ένα παραμύθι τότε νά σοῦ πῶ,
Παραμύθι άπ' τ' άλλα τὰ λησμονημένα.

**

Μιά φορά κι' έναν καιρό — κάποιον καιρό —
Τὴν ώραία κόρη ενός ψαρά,
Τὴν άγάπησεν ὁ γιός τοῦ βασιληά, τὴν Τραλα
Όπως λέει τὸ παραμύθι, μιὰ φορά. [ρῶ.

**

Τὴν άγάπησε και τόσο, ποῦ καμμιά
Συμβουλή ἢ φοβέρα δέ γροικῶ,
Καὶ τὴν κάνει ταίρι του τὴ νιά,
Μακριά από τοὺς δικούς του, μυστικά.

**

Όμως τέτοιο πρῶμα ν' άκουστῆ
Δέν πολυάργησε καθόλου, και με μιᾶς,
Έφτασε και στοῦ πατέρα του τάφτι,
Κ' έγενεν ὁ βασιλιάς ένας φονιάς.

**

Σκότωσε τὸ ἴδιο του παιδί,
Μ' έναν τρόπο, σάν νά μὴν εἶχε ψυχή,
Κι' άφησε τὴν έρημη νά δῆ,
Τι θα κάμη, κι' αν θά ζήση, μοναχή.

**

Στὴν άρχή, στὸ φτωχικό της τὸ πικρό,
τοῦ θανάτου κλειστήκεν ἡ νιά,
Μά σιγά, σιγά, με τὸν καιρό,
Πέρασε κι' αυτό στὴ λησμονιά.

**

Τότε ὁ βασιλιάς, σι' άληθινά,
Με τάθάνατο ποῦ κάτρε νερό,
Στὴ ζωὴ συνέφερε ξανά
Τὸ μοναχογιό του τὸ νεκρό.

**

— Τώρα δές, τοῦ λέει, τὴν άπιστιᾶ
Τῆς καλῆς σου, ποῦ σε σκότωσα γι' αυτή,
Και λησμόνησέ τὴν κι' έλα πιά
Νά σοῦ δώσω κόρη ζηλευτή.

Μιά βασιλοπούλα διάλεξε γιὰ σέ,
Μιὰ χαριτωμένη, μιὰ καλοκυρά,
Καὶ κορόνα σῶχω, ποῦ μ' αυτή, χρυσέ,
Θά θαμπώσης κόσμο, κόσμο μιὰ φορά.

Κι' άποκρίθη έκείνος πρὸς στὸ βασιλιά,
Μήτε ν' άγαπήσω δεύτερη μπορῶ,
Μήτε τὴν κορόνα λογαριάζω πλιά,
Σφάξε με και πάλι γιὰ τὴν Τραλαρώ.

— Και τὸν έσφαξε; — Όχι, μιὰ γιὰτ' εἶσαι άχνή,
Κ' εἶνε τὰ μικρά σου χέρια τόσο κρύα;
Δέ βαρύνεσαι... τελνε μιὰ παληά ιστορία,
Ποῦ δέν εἶνε ακόμα, μήτε άληθινή;

Ξέχασ' τὴν άμέσως, πλάσμα άγαπημένο,
Δέν τὴν τελειώνω, κύττα τὴ βραδειά!
Τὸ φεγγάρι ακόμα παίζει μαγεμένο,
Μέσα στὰ λουλούδια, μέσα στὰ κλαδιά...
M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΒΡΑΔΥΝΟΙ ΘΡΥΛΛΟΙ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Άσε τὸ φθινόπωρο
γύρω σου νά στρώση
τ' άνθη τὰ στερνί
μιὰ ζωὴ πεθαίνει
μιὰ πνοή περνᾶ —
τάχα σε προσμένει
μιὰ άνοιξι ξανά;
Άσε τὸ φθινόπωρο
γύρω σου ν' άπλώση
μιὰ στερνὴ εὐωδιά'
μιὰ φωνὴ σωπαίνει,
μιὰ χαρὰ χαμένη
μέσα στὴ καρδιά —
τὰ στερνὰ τὰ φυλλα
παίρνει τὸ φθινόπωρο
γύρω άπ' τὰ κλαδιά.

ΘΛΙΨΗ

Εἴχαμε καθίσει
στὴν κορφὴ ψηλά,
κι' άστρα ἦταν ψηλά,
άστρα ἦταν πολλά,
Άστρα κι' έχουν σβύσει.

Εἴχαμε καθίσει
στὴν άκρογιαλιά,
και ἦταν σιγαλιά
και ἦτανε πουλιά,
κι' έχουν φτερουγίσει.

Κι' ἦταν στὴν καρδιά
ρόδα στὴν καρδιά'
άχ άγαπημένη,
Τώρα μιὰ εὐωδιά
θλιψη στὴ καρδιά
μοναχά άπουένει.

† Κ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

